

G. CARBÓ BERTHOLD

DE LA TERRA AL CEL

EXPOSICIONS
DE MADURESA

G. CARBÓ BERTHOLD

DE LA TERRA AL CEL

▣ FUNDACIÓ VALVI

De la terra al cel

Maguí Noguera

DIRECTORA DE LA FUNDACIÓ VALVI

Aquesta exposició de maduresa de Gustau Carbó Berthold concorda perfectament amb els objectius de la Fundació Valvi d'apropar al gran públic l'obra dels nostres creadors ja consolidats, madurs. Una producció d'una qualitat indiscutible que transita des de la pseudo-figuració a l'abstracció total.

Serenament camino davant les obres que envolten aquesta mostra i m'esforço per imaginar-me el periple temporal, la seqüència que expliqui la desaparició de l'objecte i la figura en la seva obra.

És fàcil visualitzar un jove Gustau que comença l'aventura de l'art amb una sòlida formació a Barcelona, compartint inquietuds amb una generació d'artistes molt prometedors. La capital dels anys setanta bull en l'ambient galerístic i el col·leccionisme està en alça. Enmig d'aquesta eferescència, Carbó Berthold viu un període creatiu molt prolífer; realitza nombroses exposicions arreu i viatge per Europa per completar la seva experiència professional. Arribat a aquest punt àlgid, als seus 36 anys, el pintor canvia de rumb. Pot ser la raó siguin dubtes existencials, com els que tots tenim en alguna ocasió, però que els creadors magnifiquen. En tot cas, serà quelcom que només l'artista sap el que l'empeny a fugir del món establert per indagar en el propi esperit interior des d'un recés: Cadaqués.

Troba la tranquil·litat i aïllament precisos en una terra, el Cap de Creus, plena de records d'infantesa. D'aquest contrast tant fort entre la gran urbs i aquest nou entorn idíl·lic, en naixerà un Carbó diferent que arrelarà de nou, formarà una família i cercarà l'essència del seu camí submergint-se en la pura plàstica. La seva ha estat sempre una tasca d'investigació en quant a recerca constant. És la grandesa de l'art que, en si mateix, el fa inesgotable.

Des de la seva primera exposició l'any 1966 fins avui, durant tots aquests anys de dedicació Carbó ha seguit un camí atent a la modernitat que li ha tocat viure, però des d'un angle personal i exigent.

Tinc el convenciment que podem aventurar-nos a dir, sense por a equivocar-nos, que ha estat primordial per ell aquest contacte diari amb la solitud de la terra per conquerir el cel creatiu que tot artista cerca.

Element-Bigueta 2. Formes de comunicació.
Pintura a l'oli sobre tela. 162 x 130 cm. 1972-73. Cadaqués.

Element-Bigueta 1. Entorn.
Pintura a l'oli sobre tela. 162 x 130 cm. 1972-73. Cadaqués.

Descodificació. Petxades i testimonis formàtics.
 Pintura a l'oli sobre tela. 162 x130 cm. 1977-78. Cadaqués.

Petxades i circumstàncies. Descodificació 2.
 Pintura a l'oli sobre tela. 146 x 116 cm. 1976-77. Cadaqués.

De l'esclat elèctric pop, a la matèria-memòria mediterrània

Ricard Planas

GESTOR I CRÍTIC D'ART. DIRECTOR DE BONART CULTURAL

Desxifrar l'imaginari d'un artista sempre és una tasca complexa, gens fàcil. A més, els imaginaris són caleidoscòpics, múltiples, infinits. Els de Gustau Carbó Berthold també. Aquest home nascut a Barcelona el 1941 i que ha trobat a la vila de Cadaqués, la pau i alhora l'excitació necessària per confrontar-se, diàriament, amb la pintura com a motor de la seva existència. Un motor que fa dècades que comparteix amb la pintora japonesa Nobuko Kihira. I potser, a partir d'aquest diàleg entre cultures diferents, tot i que amb més afinitats del que pot semblar a primer cop d'ull, s'arriba a capir, d'alguna manera, l'itinerari en la pintura de Carbó. Un camí que evoluciona des dels orígens pop i fins a les matèries visuals, tel·lúriques i sígniques actuals. De les formes de color elèctric de l'efervescència del Pop Art, dels anys 60 i 70 com a moviment de cultura popular, amb una potència esclatant de colors, i fins les derivacions de present, que juguen a cavall entre un informalisme de textura visual i una abstracció lírica. Una estètica Pop a Catalunya, cal dir, que va quedar fixada gràcies a una magnífica exposició titulada El llegat del Pop Art a Catalunya i que, sota la curadoria d'Antoni Álvarez d'Arana, es va dur a terme al Museu d'Art de Girona el 2004.

Així doncs, a l'eixopluc d'aquest paraigües estètic i conceptual, i sense cap dogme sinó anar fent a complaença i d'acord amb la seva veritat interior, s'ha construït els cosmos creatiu d'un home humil. Un home, diria Josep Pla, sense pretensions de vanaglòria, que disfruta en la intimitat, entre els amics i sense fer fressa, però sí fent una remor incesant!

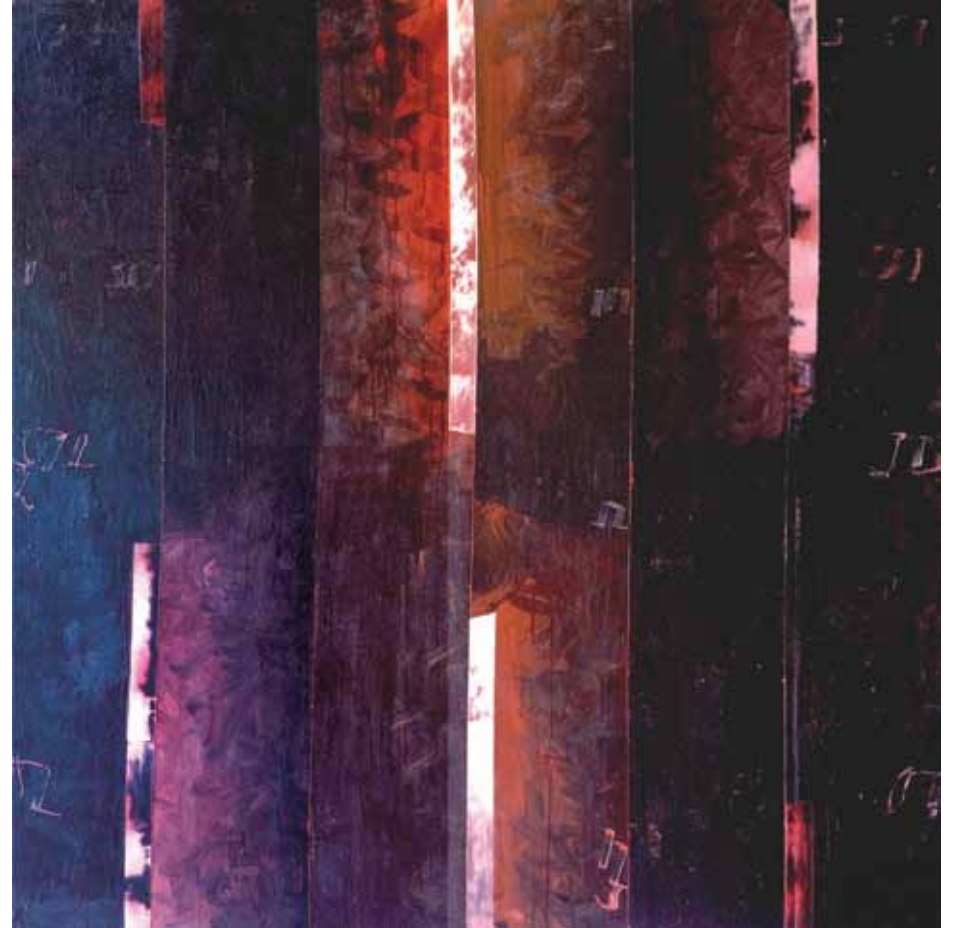
Persecució. Entorn ecològic. Pintura a l'oli sobre tela. 146 x 116 cm. 1976-77. Cadaqués

Remor que s'ha perllongat per arreu de les nombroses exposicions, que ha dut a terme per mig planeta. Cadaqués ha estat un espai clau per possibilitar tot aquest desenvolupament. Cadaqués i les seves relacions amb Barcelona. Aquest indret ignot de la mediterrània ha estat durant dècades, tramuntana inclosa, el viver per on la modernitat es va infiltrar a casa nostra, Catalunya. Galeristes com Lanfranco Bombelli, artistes amb els quals ja es va trobar en l'època pop com Arranz-Bravo o Ràfols Casamada en són un magnífic exemple. També la seva amistat amb l'artista alemany, afincat a Cadaqués, Wolfgang Berus, amb qui va articular l'Ateneu de Cadaqués, un col·lectiu de creadors que van passejar el seu art per arreu; el seu art que fa respirar les geografies de la Costa Brava, del Cap de Creus i de la mediterrània i la seva memòria.

En definitiva, Gustau Carbó i els seus formats grans i potents sovint –en contraposició amb la seva aparent semblança d'home petit i feble– ens conviden contínuament a submergir-nos en un mar gens calmat, ple d'esperances i tempestes. Els seus blaus elèctrics barrejats amb terrosos, que cerquen els vermells de la sang punyent de la terra amb història, volen i dolent desdibuixar l'esdevenidor difús i abstracte. Al cap i a la fi, el plasmen amb rotllància, mirant sempre endavant, evolucionant i posant de manifest que l'acció de crear és una aventura contínua, que no se sap mai cap on ens durà. Tal i com deia un home nascut en els anys del pop, John Lennon, “la vida és tot el que ens passa mentre fem altres plans”.

Triangle de protecció.
Acrílic-làtex i pigments sobre tela. 164 x 164 cm. 2011. Cadaqués.

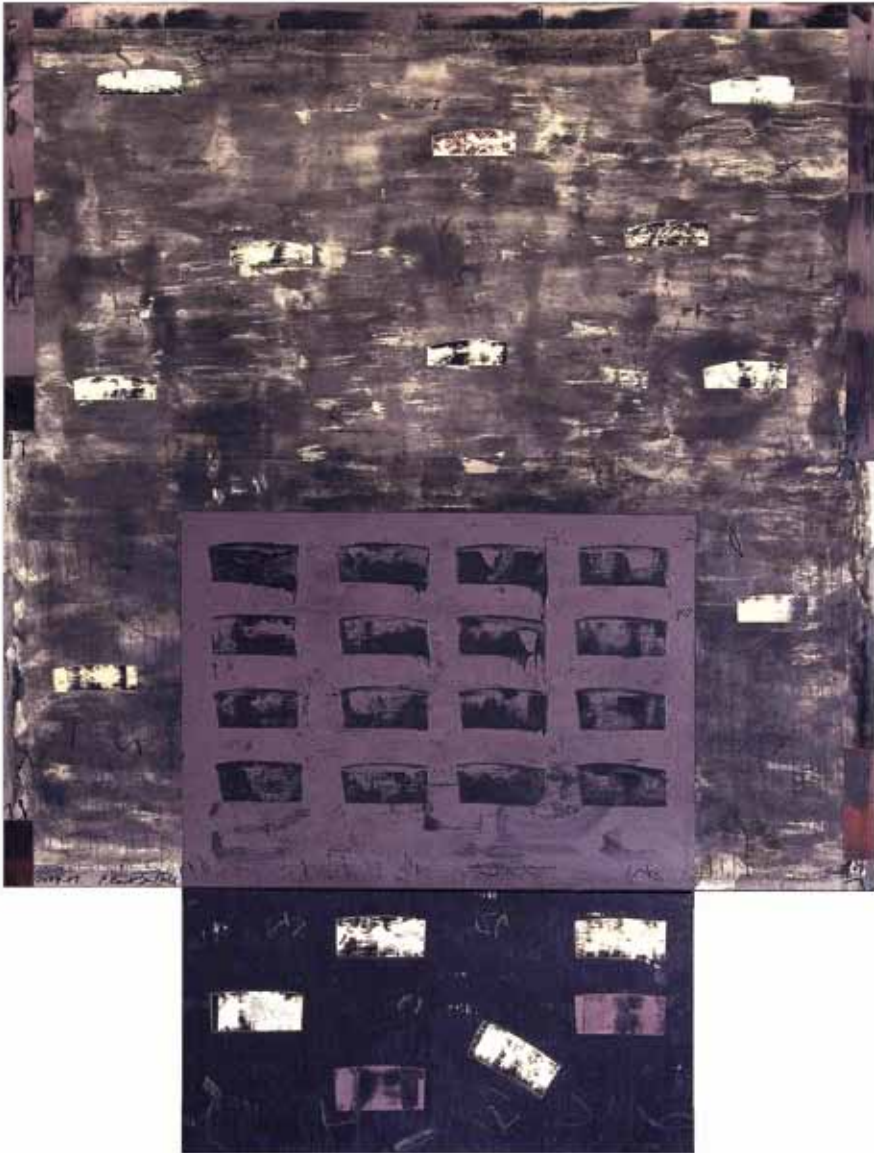
Fases de llum 6. Nit.
Acrílic-làtex i pigments sobre tela. 164 x 164 cm. 2011. Cadaqués.

Fases de llum 1.
Acrílic-làtex i pigments sobre tela. 164 x 164 cm. 2010. Cadaqués.

Fases de llum 2.
Acrílic-làtex i pigments sobre tela. 164 x 164 cm. 2011. Cadaqués.

Conjunt-nit. Posicions. Pintura a l'oli sobre tela. 250 x 200 cm. 2009/2010. Cadaqués.

Posicions d'aigua 12. Pintura a l'oli sobre tela. 260 x 200 cm. 2009/2010. Cadaqués.

Forma de gest i de temps.
Acrílic-làtex i pigments sobre tela. 170 x 210 cm. 2011. Cadaqués.

Estudi per a la forma C-21. Adherències i restes.
Acrílic-làtex/tela. 170 x 210 cm. 2011. Cadaqués.

Espai ocre-2. Posicions. Arc de tanques.
Acrílic-làtex i pigments /tela. 185 x 192 cm. 2012. Cadaqués.

Espai ocre-3. Posicions. Doble tanca.
Acrílic-làtex i pigments sobre tela. 185 x 192 cm. 2012. Cadaqués.

Carbó Berthold (Barcelona, 1941)

L'any 1978 s'instal·la definitivament a Cadaqués on hi retroba els seus vincles paternals i, actualment, hi desenvolupa la seva obra des de fa més de 30 anys.

Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, pertany al grup d'artistes plàstics que la crítica catalana de la dècada dels anys 60' va denominar "Nova Figuració". Amb el pas del temps va quedar inclòs en l'anomenada "Generació dels 60" per les diferents mostres que va realitzar amb el grup d'artistes com R. Llimós, Arranz Bravo, Artigau, G. Sala, R. Bartolozzi, M. Villà, J. Chancho... procedents tots ells de l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi de Barcelona.

L'última mostra d'aquest grup va ser el 2008, al Museu Jaume Morera de la ciutat de Lleida, ("Homenatge a la Generació dels 60", 11 Artistes).

L'any 1958 inicia estudis d'arquitectura però els abandona per dedicar-se plenament a l'art. Els anys 1960-61 estudia a Arts i Oficis a la Llotja. El 1962 ingressa a l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi a Barcelona. També és en aquest centre on amplia els seus estudis de gravat fins el 1969. A més realitza dos cursos de Pintura mural a l'Escola Internacional de Pintura Mural a Sant Cugat del Vallès. El 1971 la Fundació d'Art Castellblanch li concedeix una beca per a l'ampliació d'estudis plàstics en diverses ciutats d'Europa.

Del 1970 al 1973 exerceix com a professor de dibuix tècnic i gràfic, també d'anàlisi de formes a l'Escola Superior d'Arquitectura de Barcelona.

La seva trajectòria artística i professional s'inicia amb la primera mostra personal el 1966 a Sitges. A Barcelona ho fa el 1969 a la galeria d'Art Modern. A Madrid al 1971 a la Sala del Prado del Ateneo de Madrid.

En una primera etapa, la seva tasca pictòrica, amb base als estudis realitzats, es centra en un tipus de pseudofiguració d'arrels entre el surrealisme i l'absurd, influïda en alguns moments pel moviment *pop* i l'obra de l'anglès Francis Bacon. En aquesta línia i en un relatiu temps curt realitza gran quantitat d'exposicions i obté un important nombre de premis en concursos nacionals i internacionals com el prestigiós *Blanco y Negro* (1976). No obstant això, la faceta d'investigador es reflecteix més en obres tridimensionals datades el 1972-73, com "Vidres", "Angles", "Poda Vertical", "Cadira Ferida", "No-Sofà", les de l'exposició a la Galeria Nova (Barcelona, 1973), *Homenatge a J. Miró* el 1973, *MAN 74* i *Cotxes al carrer* (Barcelona, 1974) o *Estructura i Relacions* a la Sala Gaudí de Barcelona.

Han escrit sobre la seva obra en aquesta etapa crítics com Corredor Matheos, Cesáreo Rodríguez Aguilera, Santos Torroella, Arnau Puig, Rovira Vallès, Alberto del Castillo, Jaume Fàbrega, Fernando Gutiérrez, Maria Lluïsa Borràs, Rosa Gil, Rosa Queral, J. Bec de Careda, Guillem Diaz Plaja...

En els anys 80', i ja instal·lat a Cadaqués, comença un treball de recerca conceptual amb elements naturals i autòctons; també, dins la seva pintura emprèn un

minuciós estudi de composició (relacions entre integracions i desintegracions de la forma), per finalment apartar-se de la figuració i entrar de ple en una abstracció evolutiva, com és lògic, amb referències i connotacions de l'etapa anterior.

Encara que la major part de la seva obra en tota la seva trajectòria sigui pictòrica, al llarg dels anys ha continuat sempre amb treballs escultòrics, a més dels ja esmentats dels anys setanta, en diferents períodes com: els de 1997 exposats amb el títol *d'Escultures-Maquetes desmuntables* a les galeries 141, Nagoya, i Strasse, Nishinomya al Japó. També les seves intervencions en els "CAP d'Art" (Mostres Internacionals d'instal·lacions al Cap de Creus del 1997 al 2000. La Instal·lació mòbil a Torre Gironella *Espai mòbil radial 3/4* a la mostra *Girona. Orient Art* (2002). I l'últim treball d'instal·lació *Mar de Dubtes* (amb Nobuko Kihira) el 2009.

A Girona es va veure la seva obra a la Galeria Tau el 1984. Més tard, del 1987 al 1989 la galeria Palau de Caramany mostra la seva producció.

També cal destacar l'exposició del 1988 al Museu de l'Empordà amb una retrospectiva de les seves pintures del 1978-1988, *10 Anys de Pintura a Cadaqués* en la qual el crític Enric Sales analitza, en part, els seus treballs fins a aquesta esmentada ruptura amb la figuració.

Al cap de deu anys, exposa sota el títol *Década* (període 1989-99) la nova etapa d'abstracció en el Museu Municipal de Cadaqués, a la Galeria Leonart de Barcelona i a la Fundació Niebla a Casavells (Girona). Finalment, serà en l'estiu del 2010 a la Sala d'exposicions del Casino de Ca-

daqués on es podrà contemplar *la tercera Dècada*.

En aquesta etapa més recent els textos de més interès respecte a la seva obra, són de X. Barral, Mariona Seguranyes, Rodríguez Amat, Tina Casademont, Eudald Camps, Marina Patriarca, J. M. Cadena, I. Falcó, Cristina Vilà...

Durant la seva dil·latada carrera ha realitzat unes cent exposicions de caràcter personal i ha participat en unes 600 col·lectives o de grup a nivell internacional. Té obra representada en diferents museus d'Art Contemporani a i col·leccions públiques:

Stedelijk Museum, Amsterdam.

Museu d'Art Contemporani, Madrid.

Museu d'Art Modern, Barcelona.

Museu de Malpartida.

Museu d'Art Contemporani de Nicaragua, Managua.

Museu de Porreres.

Museu d'Art Contemporani Diputació de Girona.

Museu de l'Empordà, Figueres.

Museu Internacional de Electrografia, Conca.

Museu d'Art Contemporani d'Eivissa.

Museu d'Art de Cadaqués.

Museu d'Art de Guinea Equatorial.

Muzeum Kultury F.I.T. a Varsòvia.

Col·lecció Excma. Diputació de Barcelona.

Col·lecció "Testimoni La Caixa".

Col·lecció "Fons d'Art. Diari Avui".

Col·lecció Excma. Diputació de Madrid.

Col·lecció de "Blanco y Negro", Madrid.

Col·lecció de l'Inst. E. Nord-Americans, Barcelona.

Col·lecció Cercle Artístic Sant Lluç, Barcelona.

Col·lecció Fundació Castellblanch.

1973

1977/1978

1978/1979

2005/2006

Exposicions més destacades dels darrers anys:

- 2002 Instal·lació escultura mòbil "Girona Orient-Art". Girona.
Exposició inaugural de la Galeria Marges-U. Cadaqués (propietat del pintor i regentada amb la seva esposa, l'artista japonesa, Nobuko Kihira).
- 2003 Galeria Carme Espinet. Barcelona.
Mostra en el Pabellón de Mixtos. Pamplona.
Huran gallery (amb Nobuko Kihira), Hamamatsu. Japó.
Fuji gallery (amb N. Kihira), Osaka. Japó
Naitoh gallery, Gifú. Japó
Galeria Marges-U. Cadaqués.
- 2004 Machikado gallery (amb N.Kihira) Kunitachi-Tokio. Japó
- 2005 Galeria Surcos, Majadahonda. Madrid
Espace Artt-Senal, Delémont. Suïssa.
- 2006 Galeria Kroma . Sant Feliu de Guixols. Girona
- 2007 Galeria Fecit. Sant Feliu de Guixols. Girona
- 2008 Fira d'art Contemporani "Art-Madrid" amb la galeria Marges-U
- 2009 Galeria Ga.Raku (amb N.Kihira), Nagoya. Japó
Galeria Odo Art, Sant Cugat del Vallès.
"Més angles" galeria Marges-U. Cadaqués.
- 2010 Centre Cultural Rokkaen a Kuwana. Japó
Mostra "tercera dècada 2000-2010" al Casino de Cadaqués
- 2011 G. Carbó Berthold amb A. Udaeta, galeria Marges-U. Cadaqués
- 2012 Espai Mas d'en Dorra (l'obres d'Alfredo Sánchez) Fortià. Empordà.
Espai Pere Pruna. Ajuntament de Barcelona.

Premis més destacats fins 1985:

- 1962 Premi "Valls i Taberner" al concurs "Pintura Jove" de la Sala Parés.
- 1965 Primer premi de pintura al "I Certamen de Pintura I.E. Nord-americà" a Barcelona.
- 1966 Primer premi de "Arts Gràfiques" (Cartells en Belles Arts), Barcelona.
- 1968 Primer premi de Pintura i Medalla de plata de la Biennal en la "III Biennal Internacional d'Eivissa", Eivissa.
- 1969 Premi de pintura Excm. Diputació de Barcelona al "I Saló Nacional d'Arts Plàstiques", Valdepeñas, Ciudad Real.
- 1971 Primer premi de Dibuix en la "III Biennal Internacional de l'Esport en les Belles Arts", Barcelona.
- 1975 Premi de la Associazione d'Artisti La Bilanca de Varese a la Mostra Internacional "Itàlia 2000", Nàpols, Itàlia.
- 1976 Premi únic de pintura de la "IV Biennal de Pintura Blanc i Negre", Madrid.
- 1981 Premiat (a les 12 obres finalistes de 34 països), en la "I Mostra Internacional del Gravat Mini-Print. Cadaqués 81". Cadaqués.
- 1983 Obté una beca per a professionals de la Direcció General de Belles Arts per al projecte "Lliure Relacions".
- 1985 Obté una beca per a professionals de pintura de la Generalitat de Catalunya

Traducció dels continguts

· CASTELLANO

2009/2010

2010/2011

De la tierra al cielo

Maguí Noguera
DIRECTORA DE LA FUNDACIÓ VALVI

Esta exposición de madurez de Gustavo Carbó Berthold concuerda perfectamente con los objetivos de la Fundación Valvi de acercar al gran público la obra de nuestros creadores ya consolidados, maduros. Una producción de una calidad indiscutible que transita desde la pseudo-figuración a la abstracción total. Observando serenamente las obras de esta muestra y me esfuerzo por imaginar el periplo temporal, la secuencia que explique la desaparición de objetos figuras en su obra.

Es fácil visualizar un joven Gustavo que comienza la aventura del arte con una sólida formación en Barcelona, compartiendo inquietudes con una generación de artistas muy prometedores. En los años sesenta la capital hierve en el ambiente galerístico, y el coleccionismo está en alza. En medio de esta efervescencia, Carbó Berthold vive un período creativo muy prolífero; realiza numerosas exposiciones y viaja por Europa para completar su experiencia profesional. Llegado a este punto álgido, a sus 36 años, el pintor cambia de rumbo. Puede ser que la razón sean dudas existenciales, como los que todos tenemos en alguna ocasión, pero que los creadores magnifican. En todo caso será algo que sólo el artista sabe, que le empujará a huir del mundo establecido para indagar en el propio espíritu interior desde su receso: Cadaqués. Encuentra la tranquilidad y aislamiento precisos en una tierra, el Cap de Creus, llena de recuerdos de infancia. De este contraste tan fuerte entre la gran urbe y este nuevo entorno idílico, nacerá un Carbó diferente que arraigará de nuevo, formará una familia y buscará la esen-

cia de su camino sumergiéndose en la pura plástica. La suya ha sido siempre una tarea de investigación constante. Es la grandeza del arte que, en sí mismo, lo hace inagotable.

Desde su primera exposición en 1966, durante todos estos años de dedicación Carbó ha seguido un camino atento a la modernidad que le ha tocado vivir, pero desde un ángulo personal y exigente. Tengo el convencimiento de que podremos aventurarnos a decir, sin temor a equivocarnos, que ha sido primordial para él este contacto diario con la soledad de la tierra para conquistar el cielo creativo que todo artista busca.

El estallido eléctrico pop, a la materia-memoria mediterránea

Ricard Planas Campos
GESTOR Y CRÍTICO DE ARTE. DIRECTOR DE BONART CULTURAL

Descifrar el imaginario de un artista siempre es una tarea compleja, nada fácil. Además los imaginarios son caleidoscópicos, múltiples, infinitos. Los de Gustavo Carbó Berthold también. Este artista nacido en Barcelona en 1941, ha encontrado en la villa de Cadaqués la paz y al mismo tiempo la excitación necesaria para confrontarse diariamente con la pintura como motor de su existencia. Un motor que hace décadas que comparte con la pintora japonesa Nobuko Kihira. Quizás, a partir de este diálogo entre culturas diferentes, aunque con más afinidades de lo que puede parecer a primera vista, se llega a comprender, de alguna manera, el itinerario en la pintura de Carbó. Un camino que evoluciona desde los orígenes pop hasta las materias visuales, telúricas actuales; de las formas de color eléctrico de la efervescencia del Pop Art de los años 60 y 70, como movimiento de cultura popular, con una potencia explosiva de colores, hasta las derivaciones de presente, que juegan a caballo entre un informalismo de textura visual y una abstracción lírica. Una estética Pop en Cataluña, que quedó fijada gracias a una magnífica exposición titulada “El legado del Pop Art en Cataluña”, comisariada por Antonio Álvarez de Arana, y que se llevó a cabo el 2004 en el Museo de Arte de Girona.

Así pues, al abrigo de este paraguas estético y conceptual, sin ningún dogma, trabajando a complacencia y de acuerdo con su verdad interior, se ha construido el cosmos creativo de un hombre humilde. Un “homenot, diría Josep Pla, sin pretensiones de vanagloria, que disfruta en la intimidad, entre los amigos y sin hacer ruido, pero con un rumor ince-

sante! Rumor que se ha prolongado por toda las numerosas exposiciones que ha llevado a cabo por medio planeta. Cadaqués ha sido un espacio clave para posibilitar todo este desarrollo. Cadaqués y sus relaciones con Barcelona. Este remoto lugar del mediterráneo ha sido durante décadas, tramontana incluida, el vivero por donde la modernidad se infiltró en nuestro país, Cataluña. Galeristas como Lanfranco Bombelli, artistas con los que ya se encontró en la época pop como Arranz-Bravo o Ràfols Casamada son un magnífico ejemplo de ello. También su amistad con el artista alemán, afincado en Cadaqués, Wolfgang Beru, con quien articuló el Ateneo de Cadaqués, un colectivo de creadores que pasearon su arte por todas partes; arte que hace respirar las geografías de la Costa Brava, del Cabo de Creus y del mediterráneo y su memoria.

En definitiva, Gustavo Carbó y sus formatos grandes y potentes, a menudo en contraposición con su aparente semejanza de hombre pequeño y débil, nos invitan continuamente a sumergirnos en un mar nada calmado, lleno de esperanzas y tormentas. Sus azules eléctricos mezclados con terrosos, que buscan los rojos de la sangre punzante de la tierra con historia, quieren y consiguen desdibujar el porvenir difuso y abstracto. Al fin y al cabo, lo plasman con rutilancia, mirando siempre adelante, evolucionando y poniendo de manifiesto que la acción de crear es una aventura continua, que nunca se sabe a dónde nos llevará. Tal y como decía un hombre nacido en los años del pop, John Lennon, “la vida es todo lo que nos pasa mientras hacemos otros planes”.

G. CARBÓ BERTHOLD

DEL 17 DE GENER AL 2 DE MARÇ DE 2013

ESPAI D'ART I SALA MIQUEL MARTÍ I POL · FUNDACIÓ VALVI

DARRERES EXPOSICIONS:

44. DUET: JORDI GISPERT / NARCÍS COSTA
45. DUET: PEP ADMETLLA / JORDI AMAGAT
46. AMAT. *L'ESSÈNCIA DEL TRAÇ*
47. DUET: LÍDIA MASLLORENS / EVDOKIM PEREVALSKY
48. DUET: ESTER BAULIDA / ÀLEX NOGUÉ
49. EN EL TEMPS, A LA MANERA D'EN MANERA
50. DUET: *CAMPS I BALLARINES*, MIM JUNCÀ / JOSEP MASDEVALL
51. DUET: *L'OMBRA DE BABEL*, EVDOKIM PEREVALSKY / SEBI SUBIRÓS
52. DUET: PEP AYMERICH / QUICO ESTIVILL
53. EXPOSICIONS DE MADURESA: JAKOB ENGLER
54. EXPOSICIONS DE MADURESA: *DE VERD... A MADUR*, BONAV. ANSON
55. DUET: *PROVINENCES*, IGNASI ESTEVE / MERCÈ IBARZ
56. EXPOSICIONS DE MADURESA: *LA CALMA*, CLAUDI CASANOVAS
57. DUET: EMILI BIARNÈS / CURTO

Fundació Valvi

Gran Via Jaume I, 42 bis · 17001 Girona · Tel. 972 22 65 27 · www.fundaciovalvi.cat

HORARI: · DE DILLUNS A DIVENDRES DE 6 A 2/4 DE 9 DEL VESPRE

· DISSABTE DE 2/4 DE 12 A 2/4 DE 2, I DE 6 A 2/4 DE 9 DEL VESPRE

· FESTIUS TANCAT

EDITA Fundació Valvi / DIRECCIÓ Maguf Noguera

FOTOGRAFIA Fons de l'artista

DISSENY GRÀFIC Jaume Geli

IMPRESSIÓ Palahí / Dip. Leg. GI-2013